

Molt soroll per no res

*Si és veritat, l'amor és un atzar. Tant pot matar
disparant fletxes com fent trampes.*

Acte III. Escena I.

Molt soroll per no res

Marc Artigau, dramaturg

Precisament a això ens convida Shakespeare, a fer *Molt soroll per no res*, a deixar-nos endur pels nostres impulsos, a gaudir de la vida, a celebrar el desig, a cantar el plaer. Però amb una mirada més afilada del que podem distingir a primera vista. Allò tan sagrat, aquest poder suprem anomenat amor, és feble i canviant, insegur i ple de trampes. Benedicte i Beatrice, dos espadatxins de les paraules –hàbils i letals–, juren i perjuren que l'amor els és aliè, en saben els seus mals, coneixen pels seus amics que aquell qui és travessat per les fletxes es converteix en un beneit, en un foll sense seny, en algú altre, i en canvi, només necessiten quatre paraules, quatre elogis malintencionats, per caure fulminats i sense senderi als braços de l'amor.

Tan vulnerables som? Tan senzill és enamorar-se? I Claudio? El jove florentí que només veure la puresa d'Hero se sap presoner, i es compadeix per no arribar mai a conquerir-la, la nit abans del seu casament, descobreix per quatre paraules de Borachio, que la noia no és tan pura... I un amor de tanta fortalesa s'esmicola com un castell de cartes. Tan fràgils som? Tan senzill és desenamorar-se?

Molt soroll per no res és una festa, –i com totes les festes és plena d'embolics i de sorpreses. *Molt soroll per no res* és un amor adolescent d'aquells que avui ens faria vergonya, però que a vegades i encara que no ho neguem –per què ho hem de negar– l'enyorem en secret. Qui sap, potser el títol amaga la irona del gran misteri, potser això de l'amor només és molt soroll per no res.